

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

CÉDRIC SAPIN-DEFOUR

**MIROȘUL LUI
DUPĂ PLOAIE**

Traducere din franceză și note de
DORU MAREȘ

HUMANITAS
fiction

Lector: Gabriela Riegler
Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

CÉDRIC SAPIN-DEFOUR
SON ODEUR APRÈS LA PLUIE
Copyright © Editions Stock, 2023
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPIN-DEFOUR, CÉDRIC
Mirosul lui după ploaie / Cédric Sapin-Defour;
trad. din franceză și note de Doru Mareș; postf. de Jean-Paul Dubois. –
București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-788-9
I. Mareș, Doru (trad.; note)
II. Dubois, Jean-Paul (postf.)
821.133.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

*Doamnei pârâului alb,
ale cărei elanuri și căderi îmi făuresc fiecă zi.*

PARTEA ÎNTÂI

I

Un transfer de fericire sau ceva de genul acesta.

Cum să explici altfel neprevăzutul?

Întâlnirile menite să ne înfrumusețeze viața se ivesc în zilele mohorâte, așa, dintr-odată, când nimic nu le anunță. Ne lăsăm duși de val, umblând fără țintă pe apele banalității cotidianului, sumbru și în același timp palid, ne-așteptând altceva decât ziua de mâine, prea conștienți de lipsurile acestei lumi și prea puțin de soarta noastră de invidiat, și iată că un noroc chior spune că a venit rândul nostru, stranie pendulă legând amploarea unei povești de improbabilitatea ca aceasta să se întâmple.

Nu e un loc prea elegant, un pasaj dintr-un centru comercial. Cel din Carrefour Sallanches nu se abate de la regulă. La început suntem dați gata: un tavan jos din caroiaj gri, ca și cum cerul nu ar exista și nici n-am mai avea nevoie de el. Apoi, o lumină albă ca dintr-o sală de operații; la început sfredește ca o bormașină, apoi nu mai simți nimic. În sfârșit, zgomot mult, epoca noastră nu-și mai dorește liniște, cineva, de nicăieri, urlă rețete ale unei vieți mai bune, aceleași pentru toți; poți umbla fără țintă de colo până colo, poți să te ascunzi sau să fii nepăsător, tot te va găsi. La fiecare zece pași, sclipește câte

ceva. În jur, oameni obișnuiți, cum sunt și eu. Aceste locuri în care individul a renunțat la orice gând de mântuire, la una dintre podoabele sale cele mai sigure, cum-pătarea. Aceste locuri, fără suflet la drept vorbind, dar în care al meu avea să se îmbogățească pentru totdeauna.

Barul se numește Penalti, s-ar fi putut chema și Corner; pe geamurile cu fond verde-salată, o poartă de fotbal, un brunet masiv în echipament albastru, cam chel, ai fi zis că e Zidane, și mingi desenate cu lichid corector. Poți bea vreo sută de băuturi, poți paria la cursele de cai, poți juca la loto sau cumpăra produse din tutun, e un întreg tezaur de adicții și nimic nu te împiedică să le cumulezi. Oferă o cafea pământie, căreia francezii îi spun rafinată, și ciocolată tartinabilă din borcane de plastic. La teighea se vorbește tare, se face geopolitică nuanțată; a putea să explici totul găsind un singur vinovat pare să facă viața confortabilă.

Înșfac un ziar. Singur, în locuri publice și pentru a te face nevăzut, apuci primul fleac și mimezi o viață plină. În 2003, existau încă acele insignifiante ziare de anunțuri locale cu titlul departamentului, aici 74. Pe colțuri, cititorii precedenți au mâzgălit niște desene pe care numai ei le înțeleg și care pesemne că le-au făcut bine. În aceste câteva pagini se vorbește despre tot și toate și mai ales despre nimic. Evadez în ele – cu-adevărat țelul zilei. Unele ies din departamentul Haute-Savoie și se aventurează chiar mai departe.

Citesc fără a avea vreun plan anume, sar destule rânduri, de la cocoș la treizeci de euro la măgar pentru trei sute, iau totul așa cum este fără a căuta mai mult de-atât, întâmplări drăguțe. Și-a țâșnit. Pagina 6, sus în stânga,

sub o mică pată de apă ce face cuvintele să se prelingă, imediat lângă un Samsung Galaxy J5 second hand stare OK negociabil și de Marc, și el mai vechi în bransă, care caută un tânăr curajos pentru zbânțuială-mpreună. Pagina 6 așadar, utilaje folosite, bărbați pe jar și el, acolo, așteptând nemișcat, surd la orice agitație, deja placid. Un câine. Acolo, printre alți doisprezece frați aproape identici, mai puțin ordinea venirii pe lume, toți născuți pe 4 octombrie 2003 – în lumea noastră totul începe printr-o naștere, aparițiile sunt altceva. Doisprezece ciobănești de Berna, vai de biata lor mamă, o vară caniculară, doisprezece dintre care 6M și 6F, însă aici, pe pământ, ca oriunde de altfel, numai masculinul contează. Doisprezece dintr-odată, ceea ce se cheamă o gestație acceptabilă și care, pentru cei din construcții, ar reprezenta o încărcătură suportabilă. Comand o a doua cafea. La bar, o doamnă trandafirie ține pe antebraț un gen de pechinenez despre care niciodată n-am avut habar dacă ar ști să meargă.

Gândindu-mă să scap de gălăgie, ies din bar spre aleea centrală, diferența fiind că acolo rumoarea e altfel. În față, un afiș cu nisip alb și un albastru neobișnuit și-o tânără încinsă de soare, care aleargă toată numai zâmbet; scrie „Nu vă mai visați viața, trăiți-vă visele“, atestând că totul e posibil. Fără să știu de ce – ei, ce să-ți spun! –, formez numărul de telefon înscris în josul anunțului. Un apel, o pornire, ceva care te atrage și care în același timp te împinge s-o faci, dar și să cam dai înapoi. Ne închipuim că putem face pe neașteptate o nebunie, însă aceasta germinază în surdină de ani și ani, ajunge să te cunoască într-o asemenea măsură, încât, atunci când iese la lumină,

țâșnește deghizată în impuls de moment sau în adevăr sosit din altă parte.

Doamna Château, așa o cheamă, răspunde cu promptitudinea celui care știe despre ce este vorba. Îmi spune că sunt disponibili cățelușii mai puțin unul deja, însă, fără-ndoială, se vor da repede. Faptul mă irită un pic, n-am chef, nu-mi place această neconținută somație spre grabă, nu în acest moment, când planul se vrea savurat. Mai ales că acest nimic de-acolo e al meu, deci va face cum îi va plăcea și va dicta el toate motivele de precipitare care-i vor da prin cap. Îi răspund că, având doar o lună și mergând cu dificultate, sunt un pic cam mici pentru a pleca așa de repede de-acasă, îi vorbesc despre greutățile scoase la iveală în societate de niște nepricepuți care se apără de realitate folosind, își închipuie ei, umorul. Îmi răspunde printr-o tăcută indiferență care îmi validează, dacă mai era nevoie, neimportantul meu adaos. Cred însă că o înțeleg, își joacă de minune rolul, a venit vremea să i se recunoască noapțile de veghe lângă femela gestantă, având în minte, știind pe de rost, numărul veterinarului de gardă; a venit ziua capitalizării tandrelor sentimente pe care un om le resimte alături de câinele său. Se poate face fără rușine comerț cu iubirea, ba chiar e lucru ușor, într-atât este de dincolo de orice preț. Îi spun că voi trece cu siguranță în weekend pe acolo pentru a vedea cățelușii, dacă-i convine. Farsoare expresia asta, *cu siguranță*, ar fi plăcut să susure ca un *poate* și să urle ca o evidență. La fel și *pentru a vedea*, parcă n-ar fi țâșnit de nicăieri, ai zice că e un verdict trântit pe masa de poker, când te rogi sorții să se plece, dacă binevoiește, de partea favorabilă a existenței tale.

Închizând, vin din nou lângă gheridonul meu cu picioarele strâmbe, din imitație de marmură gri, unde aş vrea să-i văd stând de vorbă pe Sartre și pe Platini. Unde mă așteaptă o amețeală din cele pe care evidențele contrare ale elanului și frânării le sapă de minune. Știu ce înseamnă să mergi acolo, pe lângă Mâcon. Nu e totuna cu a face o vizită. Nici cu a umbla după un element în plus de reflecție. Nici cu a lăsa de azi pe mâine. Înseamnă să provoci. Să faci să se întâlnească două ființe vii și să le-mpletești poveștile pentru mii de zile. Nu se minte când iubirile se nasc. Dacă furgoneta mea albă o s-o ia în acea direcție, n-o va face doar ca să am eu ce vedea, ci pentru a mă alege cu o realitate deja doldora de bucurii și de lipsuri. Și voi fi singurul răspunzător de acea realitate; ea sau el, după câte știu, nu a formulat nici o solicitare.

Am mai „avut“ un câine. İko, o minune de tovarăș, un labrador cu corpul bej și urechile de nuanță închisă, pe care foștii proprietari (aceasta este ideea pe care și-o fac unii despre legătura lor cu acel obiect mișcător, mai există și termenul *stăpân*, ce să mai zici?) îl botezaseră Ivoire¹, după care îl abandonaseră cu lașitate; jucărioara lor, după cum îi spunea și numele, nu era decât o chestie pe care puseseră mâna, o obținuseră cu greu, o arătaseră peste tot și de care se plictisiseră. Într-o dimineață de aprilie, am intrat în sediul Societății pentru Protecția Animalelor din Brignais și am eliberat o cușcă. Alte o sută erau pline. Câțelul era atât de puțin alb ca fildeșul, încât nici nu răspundea la acel nume tandru, marcând

1. Fildeș (fr.).

poftele nemăsurate ale foștilor proprietari. Îko se potrivea mai bine gustului nostru tribal. A fost începutul unei povești luminoase, la al cărei sfârșit nici nu-mi trecea prin minte să mă gândesc, o poveste de o constantă bucurie, prin apă, zăpadă, păduri, la gura sobei, pe-aproape de viață și exact pe-alături de ea; un farmec echilibrat, dar de o șubredă durabilitate; într-o zi, fără a se plânge, i s-a umflat maxilarul, am luat mașina părinților mei, cea mare, fiabilă, până la Școala veterinară din Maisons-Alfort, unica structură care putea face o scanare, acea examinare esențială, ori indecentă, conform locului alocat animalelor în viziunea unei lumi a utilului. Veterinarul mi-a spus că nu-i mai rămăseseră decât câteva luni de trăit, câinii imită oamenii în toate, până și în a se îmbolnăvi de cancer. Urmarea i-a dat îngrozitor de tare dreptate – veterinarilor, aceasta este greșeala lor, se înșală prea puțin. La întoarcere, m-a încolțit tristețea și am plâns patru ceasuri la rând, pe A6, până mi s-a uscat trupul. Trebuie să plângi, îmi spunea bunica, altfel lacrimile dinlăuntru te îmbolnăvesc, și-ți putrezesc oasele. Îko dormea pe bancheta din spate și mă convingeam că nu pricepuse nimic, întrucât câinii nu au conștiința propriei finititudini; pariem pe clarviziunea ori pe ignoranța animalelor, în funcție de ceea ce ne protejează sufletele. Într-o dimineață, după mii de amânări egoiste, iubirea învinge atașamentul. Trebuie să dai telefon și să stabilești o întâlnire care ia o viață, trebuie mers la veterinarul vostru – al lui, al tău – și să pleci de acolo singur, jefuit, cu o zgardă și o mână de păr ca unice talismane. Câțiva centilitri într-o seringă, apoi stingerea, și nimic nu se mai întoarce. Cred că lui Îko îi plăcea pe pământul acesta, ne făcusem ne-